

[Pinstrup.]
 aaben, er der jo en anden Maade at protestere paa.

Jeg kan fuldt og helt slutte mig til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremsatte paa Venstres Vegne. Naar jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger her, er det foranlediget ved Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som var henvendt til mig. Det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Hovedargument gik jo navnlig ud paa, at Fagforbundene, de organiserede Arbejdere, og Arbejdsgiverne blev forurettet ved dette Lovforslag. Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde, at det var besynderligt, at disse Organisationer ikke var spurgt, at de ikke havde været med i Arbejdet paa dette Lovforslag. Jeg forstaa ikke, at de ærede Medlemmer — de kan jo dog læse — ikke kan se, at disse Organisationer ifølge § 4 er fuldkommen undtagne, de kommer ikke ind under denne Lov. Saa det kunde man egentlig spare sig at beklage sig over. Nej, det, denne Lov omhandler, det er de andre, dem, der er udenfor disse Organisationer. Det er deres Ret, dette Lovforslag skulde varetage. Det ærede Medlem Hr. P. Munch anslog, saa vidt jeg forstod ham, at 40 pCt. af Befolkningen var i disse Organisationer. Men saa er der jo 60 pCt. tilbage, og det er altsaa de fleste, og vi har jo herhjemme været stærkt paa Vej til, at disse udenfor Organisationerne staaende blev retsløse Individier, der ustraffet kunde jages og forfølges af de organiserede Samfund.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen spurgte om Grunden til, at dette Forslag var fremkommet. Jeg skal svare ham, hvordan jeg ser paa det. Dette Forslag er fremkaldt af Fagforeningens Magtbrynde i Kraft af deres store Medlemstal og de mange Millioner, som de skal have i Kassen. Det giver jo Mod, og det kommer let til at gaa ud over andre, over uskyldige. Og saa er der dette, at nu er de samvirkende Fagforening — og det vil jo herhjemme sige det samme som Socialdemokratiet — kommet saa vidt, at de faktisk hersker i Byerne. De industrielle Foretagender, der er i Byerne, beherskes faktisk af Fagforeningerne — der er vel ikke Tvivl om, at Fagforeningerne føler sig som den stærkeste Part paa det Omraade —, men de ser jo godt, at det foreslaar ikke til at faa Magten, den virkelige Magt, i Landet. For at kunne kue Landet økonomisk, naar de har Brug for det, saa skal de ogsaa kunne beherske Landbruget og Landbrugets Produktion.

Man har fra den Side prøvet paa at standse Eksporten i de hjemlige Havne, man har prøvet paa at faa den standset i fremmede Havne, og man har prøvet paa at faa vore Kunder til at undlade at købe danske Varer, som Landbruget har at sælge, og alt sammen, fordi Socialdemokratiet, saa længe det ikke kan hindre, at Landbrugseksporten daglig hjembringer henved 2 Mill. Kr. Nettoindtægt, heller ikke ved Strejker kan trykke Samfundet helt i Knæ eller, som Lyngsø truede med, sætte Kronen ned til 10 Ø. Værdi. Og derfor er det — det skal man vide, naar man vil forstaa det hele —, at Landbruget, Bønderne, er dem en Torn i Øjet, ligesom Kolindsunddommen er dem en Pæl i Kødet. For at kunne standse denne Produktion, der gør, at Landet ikke økonomisk kan udmagres eller forarmes, saa længe den gaar — saa kan de strejke saa meget, de vil —, har de prøvet paa at tvinge Bønderne til kun at bruge organiserede Arbejdere i deres Bedrifter, og paa Vilkaar, der fastsættes af Organisationer udenfor dem selv. Det er ikke særlig Herregaardene, Fagforeningerne vil til Livs; de betyder jo forholdsvis lidt. Og Husmandsbrugene har de heller ikke saa megen Lyst til at indlade sig med — til Dels af politiske Grunde —, men det er Gaardmandsbrugene, det er dem, man særlig har sigtet paa, de, der dyrker ca. $\frac{8}{10}$ af Landets Jord og leverer ca. $\frac{8}{10}$ af Landbrugsproduktionen til Udførsel. Det er dér, Produktion og Afsætning skal hindres. Men naar man var kommet saa vidt — nu blev man heldigvis standset paa Vejen af Højesteretsdommen — og derefter straks vilde gaa videre, vilde man ganske vist, enten man ønskede det eller ikke, komme til at ramme Husmandsbrugene med. Men her vil jeg sige, at Socialdemokratiet skal vide, at det vil altid møde Bonden som en uforsonlig Modstander, naar Fagforeningerne vil gribe ind i vore Hjem og i Arbejdet dér og vil bestemme, hvem vi skal have til Medhjælpere i vore Hjem, og at vi skal arbejde paa Vilkaar, der, som jeg sagde før, skal bestemmes af andre. Det vilde man gøre i Kolindsundsagen, og man vilde gennemtvinge det ved Voldsfærd og ved økonomisk at ruinere Landmænd. Midlerne, man brugte, er jo kendte nok; man vilde drukne Avlen og siden ganske hindre Salget; og det gik heller ikke saa daarligt til en Tid. Naar Fagforeningerne møder os paa den Maade, saa vil vi gøre Modstand, skønt vi ingen Kamporganisation har med saadanne Millionreserver, som Fagforeningerne har. Sagen er nemlig den, at Bondens Bedrift er ikke Fabriksvirksomhed, hvor Fabrikejeren